

Arrest

nr. 286 592 van 23 maart 2023
in de zaak RvV X /VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 29 november 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES .

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 januari 2020 diende verzoekster een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 30 mei 2022 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 279 530 van 26 oktober 2022 verwierp de Raad dit beroep.

Op 29 november 2022 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw <1>, die verklaart te heten <1>,

naam : I. A.

voornaam : J. B.

geboortedatum : [...]1986

geboorteplaats : San Salvador

nationaliteit El Salvador

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen<2> ,3 tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 30/05/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 26/10/2022 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 24/12/2019 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Geen medische elementen in het dossier die een verwijdering in de weg staan. Er werden geen medische attesten voorgelegd, noch bevat het dossier een aanvraag 9ter.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in het enig middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991

betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 74/17, § 1 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 2 iuncto 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij licht het middel toe als volgt:

“3.1.1. INTERNATIONAAL RECHT:

3.1.1.1. Raad van Europa

Artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, onder de titel «Recht op leven», luidt:

«1. Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de v/et. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.».

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, onder de titel «Verbod van foltering», luidt:

«Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.».

3.1.2. INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT: pro memorie

3.1.3. NATIONAAL RECHT:

3.1.3.1. Grondwet : pro memorie

3.1.3.2. Wet

Artikel 7, al. 1, 2° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° [...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]» (eigen onderlijning).

Artikel 52/3, § 1 van voormelde Immigratiewet luidt:

«§ 1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.

Indien het een tweede volgend verzoek om internationale bescherming of meer betreft en indien dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, niet-ontvankelijk wordt verklaard, wordt het bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven na deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Dit bevel om het grondgebied te verlaten wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de betrokkene wordt vastgehouden, wordt dit bevel ter kennis gebracht op de plaats waar hij wordt vastgehouden.».

Artikel 62, §§ 2 en 3 van dezelfde Immigratiewet luiden:

«§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

§3. Zij worden ter kennis van de betrokkenen gebracht die er een afschrift van ontvangen door een van de volgende personen:

[...].

Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf is elke kennisgeving op de verblijfplaats of, in voorkomend geval, de gekozen woonplaats rechtsgeldig gedaan indien ze op een van de volgende manieren uitgevoerd wordt:

1° bij aangetekende brief;

2° per bode, met ontvangstbewijs;

3° per fax, indien de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn advocaat;

4° via elke andere bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad toegelaten wijze waarbij de datum van kennisgeving met zekerheid kan worden vastgesteld.».

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt:

«De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.».

Artikel 3 van dezelfde wet van 29 juli 1991 luidt:

«De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.».

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten aan verzoekende partij gegarandeerd en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is, kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht. Heule: INNI publishers, p. 752).

De artikelen 2 iuncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op ((EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625; RVS 29 mei 2018,

nr. 241.624; RVS 8 februari 2018, nr. 240.691; RVS 28 september 2017, nr. 239.259; RVV Verenigd Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, s 4.3.2) .

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragssluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, § 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, § 629).

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot de nietigverklaring

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt : [...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat de te verwachten gevolgen van deze verwijdering dienen te worden onderzocht (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12).

Verwerende partij moet alvorens de bestreden beslissing te nemen een zo rigoreus mogelijk onderzoek voeren ten einde de schending van artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd te voorkomen (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625; RVS 29 mei 2018, nr. 241.624; RVS 8 februari 2018, nr. 240.691; RVS 28 september 2017, nr. 239.259; RVV Verenigd Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2) en zij dient aan verzoekende partij voorafgaandelijk de mogelijkheid te verlenen daartegen de nodige tegenspraak te kunnen voeren (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; RVV Verenigd Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2).

Dit volgt eveneens uit de aanhef van artikel 7 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 die luidt: «onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in het internationaal verdrag».

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan - zoals gezegd - op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet wat supra werd besproken en hier als integraal herhaald dient te worden beschouwd.

Luidens artikel 7, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 zoals supra geciteerd gebruikt de bewoording «kan» wat betekent dat verwerende partij een overweging dient te maken met betrekking tot de positieve verplichting ingevolge de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen die op haar schouders rust opdat zij het beginsel van non-refoulement niet zou schenden. Deze overweging ontbreekt in casu volledig.

De gebonden bevoegdheid uitgedrukt door «moet» in hetzelfde artikel 7, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 kan verwerende partij niet ontslaan van haar motiveringsplicht of voormelde onderzoekspllicht die ingevolge de positieve verplichtingen van de meer voordele internationaalrechtelijke bepalingen op haar schouders rust. De wetswijziging die in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van artikel 7, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 een gebonden bevoegdheid aan verwerende partij oplegt, is een eenzijdig afgekondigd wettelijk voorschrift dat tegen het verdragstelsel ingaat, waardoor het elke werking ontbeert.

Bovendien kunnen lagere rechtsnormen die worden ingeroepen, ongeacht of zij gebonden bevoegdheden opleggen, hogere rechtsnormen niet wijzigen of inperken.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen in casu de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd die België als Hoge Verdragspartij binden, en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, nr. 106/77, Jur. 1978, § 629).

De gebonden bevoegdheid is ondergeschikt aan het eerbiedigen van de grondrechten voortvloeiend uit het internationaal recht, dat primeert op het interne recht (RVV 23 februari 2017, nr. 182.471, § 3.3.2.4; RVV 23 juni 2016, nr. 170.460, § 2.3.2.3; RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019); Overzicht van het vreemdelingenrecht. Heule: INNI publishers, p. 752).

Het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen noch uw Raad spreekt zich in de asielaanvraag uit over de gevolgen van de bestreden beslissing (cf. RVS 29 mei 2013, nr. 223.630, § 6.1; RVS (cassatie) 29 oktober 2020, nr. 14.035) en uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij voor wat haar zelf betreft enig onderzoek voerde minstens kenbaar maakt welke werkelijk bestaande en concrete feiten haar toelaten te oordelen of haar bestreden beslissing niet leidt tot de schending van de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen zoals geciteerd en besproken.

Verwerende partij kan zich daarom niet in haar motieven beperken tot de loutere verwijzing naar de beslissingen van het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en uw Raad en/of de vaststelling dat verzoekende partij langer verblijft dan 90 dagen of toegelaten in de zin van artikel 7, al. 1, 2° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980, opdat haar beslissing zou voldoen aan de wettelijke vereiste van afdoende motivering.

De beoordeling van artikel 74/13 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 ontslaat evenmin verwerende partij van haar voornoemde positieve verplichting op grond van het absolute artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd. De beoordeling van het de afwezigheid van minderjarige kinderen, de afwezigheid van een gezinsleven of de gezondheidstoestand van verzoekende partij, houdt geen beoordeling van de te verwachten gevolgen van de bestreden beslissing in zoals hiervoor aangegeven (EHRM 6 juni 2013, nr. 2283/12), waardoor deze motieven op zich genomen de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

De ingeroepen motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Om voorgaande redenen en bij gebrek aan onderzoek minstens kenbaarheid ervan is verzoekende partij niet in staat zich terdege te verweren.

Doordat verwerende partij geen deugdelijk en rigoureuus onderzoek voerde in zake de mogelijke schending van het verbod op refoulement handelde zij onzorgvuldig.

Schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Om deze en voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing het verbod op non-refoulement

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen. In onderhavig beroep is de bevoegdheid van uw Raad beperkt tot het uitoefenen van een wettigheidscontrole: zij kan haar beslissing niet in de plaats van de bestreden beslissing stellen of de hierboven vastgestelde tekortkomingen herstellen. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

Verzoekster geeft eerst een uitgebreide theoretische toelichting bij de door haar geschonden geachte regelgeving en beginselen van behoorlijk bestuur. Verder meent verzoeker dat waar in de gevallen zoals bedoeld in artikel 7, 1°, 2°, 5°, 11°, 12° van de Vreemdelingenwet de gemachtigde wordt verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, dit wettelijk voorschrift ingaat tegen het verdragstelsel, waardoor het elke werking ontbeert. Immers lagere rechtsnormen kunnen, ongeacht of zij gebonden bevoegdheden opleggen, hogere rechtsnormen niet wijzigen of inperken. De nationale rechter is verplicht

de volle werking van de artikelen 2 en 3 van het EVRM te waarborgen. Verzoekster vervolgt dat het CGVS en de Raad zich in het kader van de procedure om internationale bescherming hebben uitgesproken over de gevolgen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder niet of de gemachtigde enig onderzoek heeft gedaan naar een eventuele schending van de meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen. Bijgevolg kon de gemachtigde zich niet beperken tot een loutere verwijzing naar de beslissing van het CGVS en het arrest van de Raad en de vaststelling dat verzoekster haar regelmatig verblijf van 90 dagen heeft overschreden om de beslissing op een afdoende wijze te motiveren. Ook de motieven in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kunnen in deze niet volstaan, aangezien ze geen beoordeling inhouden van de gevolgen van de bestreden beslissing in het licht van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Bijgevolg is de motiveringsplicht geschonden. Verder stelt verzoekster dat aangezien de gemachtigde geen rigoureuus onderzoek heeft gedaan naar een mogelijke schending van het verbod op non-refoulement, ook het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden. Omwille van de voorgaande redenen meent verzoekster eveneens dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De bestreden beslissing steunt op artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet dat op zijn beurt verwijst naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1[...];

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;
[...].”

Thans betwist verzoekster niet dat zij niet langer regelmatig op het grondgebied verblijft. In zo'n geval moet de gemachtigde volgens de voormelde wetsbepaling *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* een bevel afgeven om het grondgebied te verlaten.

Anders dan verzoekster voorhoudt, kan de Raad niet volgen dat hij deze bepaling zijn werking zou moeten ontnemen omdat deze bepaling tegen het verdragstelsel zou ingaan. Lagere rechtsnormen kunnen inderdaad geen hogere rechtsnormen wijzigen of inperken, maar dat is ook gegarandeerd door de voormelde wetsbepaling die duidelijk in de uitzondering voorziet dat meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich tegen het opleggen van het bevel kunnen verzetten.

Bijgevolg verzet deze bepaling zich niet tegen de volle werking van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Deze wetsbepaling voorziet dan ook, omwille van zijn aanhef, niet in een strikt gebonden bevoegdheid aangezien een duidelijke uitzondering is voorzien voor de hogere rechtsnormen.

In de bestreden beslissing heeft de gemachtigde inderdaad verwezen naar de beslissing van het CGVS van 30 mei 2022 en naar het arrest van de Raad van 26 oktober 2022 (nr. 279 530) dat het beroep tegen de beslissing van het CGVS heeft verworpen.

Ook al kan verzoekster gevolgd worden, dat mogelijk in het kader van een internationaal beschermingsverzoek dat gebeurt in het licht van in hoofdzaak de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet alle facetten van de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden onderzocht, wijst de Raad wel op het volgende:

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

§ 2.

Daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève moeten :

a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a). [...]” (eigen onderlijnen)

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.” (eigen onderlijnen)

Uit de bewoordingen van artikel 48/3, § 2, a en artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM kan niet ontkend worden dat het onderzoek dat in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2 reeds is gebeurd, zeer nauw aansluit bij het onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Bijgevolg vermocht de gemachtigde naar de beslissing van het CGVS en naar het arrest van de Raad in volle rechtsmacht gewezen, verwijzen om aan te tonen dat het onderzoek in het licht van de artikelen 2 en 3 van het EVRM bijna volledig is gebeurd. Bijkomend heeft de gemachtigde ook gemotiveerd aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat hem verplicht rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand. Deze elementen houden impliciet doch zeker verband met hogere rechtsnormen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting in het nationale recht van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn). De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven vinden hun weerklink in respectievelijk de artikelen

24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (o.a. eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekster betwist niet dat zij de motieven kent van de beslissing van het CGVS en van het arrest van de Raad, en dit voor of ten laatste gelijktijdig met de afgifte van het huidig bevel om het grondgebied te verlaten. Ze kent ook de motieven in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, aangezien die uitdrukkelijk zijn opgenomen in het bestreden bevel. Bijgevolg kwam het verzoekster toe om in concreto te duiden met welke elementen in het licht van hogere rechtsnormen de gemachtigde alsnog geen rekening zou gehouden hebben bij het nemen van de huidige bestreden beslissing. Een louter theoretisch betoog volstaat dienaangaande niet.

Verzoekster meent dat zich een risico zou voordoen op het vlak van de bescherming tegen refoulement, zoals onder meer beschermd door artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet, maar geeft niet de minste toelichting waarom het onderzoek dat is gebeurd door het CGVS en de Raad in beroep dienaangaande niet zou volstaan. De gemachtigde mocht in casu in het licht van het risico op een schending van het non-refoulementbeginsel dan ook verwijzen naar de beslissing van het CGVS en het arrest van de Raad.

De Raad kan niet aannemen dat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd in het licht van de aangevoerde geschonden hogere rechtsnormen, noch dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou te werk gegaan zijn.

De schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 7 en 74/17, § 1 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 2 iuncto 3 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES